

lige Forskel, der er mellem et Lærerinde-embede og et Forskolélærerindeembede ikke blot med Hensyn til Lønnen, men navnlig for de Fordringers Vedkommende, der stilles for. Opnaaelsen af disse Embeder, idet Kravene i saa Henseende ere langt betydeligere for det førstnævnte end for det sidstnævnte.

Hvad endelig angaar den under 2. omhandlede Ændring, hvorefter Timelærer-virksomhed kan medregnes uden Hensyn til Faget, i hvilket den har været meddelt, skal man bemærke, at der om Forstaaelsen af Udtrykket „almindelige Undervisnings-fag“ har gjort sig forskellige Opfattelser gældende, idet der fra en Side gøres gældende, at herved maa forstås de Fag, hvori der i Henhold til Lovens § 10 ubetinget skal undervises, medens der fra anden Side hævdes, at de almindelige Undervisningsfag ere dem, i hvilke der i Henhold til § 11 skal undervises inden for den normerede Skoletid; endeligt vilde det formentlig ligge nær i denne Sammenhæng at opfatte Udtrykket som omfattende visse Fag, til hvilke der i Købstæderne ofte benyttes — og navnlig før Skoleloven meget ofte benyttedes — Timelærere, de saakaldte Særfag, der som Regel besørge des ved ueksaminerede ikke fast ansatte Lærere. Fra dette sidste Udgangspunkt, der formentlig har ligget til Grund for den paagældende Lovbestemmelse, vil det imidlertid, efter at det nu kan betragtes som Regel, at alle Timelærere og Timelærerinder uden Hensyn til Faget, de undervise i, skulle være eksaminerede (jfr. Ministeriets Cirkulære herom af 11. April 1899 III) være ret rimeligt, at den paagældende Begrænsning bortfalder, hvad man saa meget mere skal anbefale, som den gentagne Gange har ført til og i Fremtiden let vil kunne føre til Afgørelser, hvis Ubilighed ikke vil kunne bestrides.

Ministeriet skal herefter nævne en formel Ændring, som særlig giver Anledning til Omtale. Denne Ændring, der angaar Konstitution og Timelærervirksomhed som bidragende til Tjenestealderen, er i nøje Overensstemmelse med den Omredaktion, der paa dette Omraade fandt Sted ved Loven af 7. Marts 1902 om Lønninger for Lærere og Lærerinder paa Færøerne, hvilken Ændring er fremkaldt ved, at der viste sig delte Meninger om, hvorvidt enhver nok saa kortvarig Konstitution eller Timelærervirksomhed medførte Forøgelse af Tjenestealderen for den senere fast ansatte Lærer, uden Hensyn til, om Konstitutionen havde ført til fast Ansættelse i

samme Embede eller Timelærervirksomheden havde ført til fast Ansættelse ved samme Kommunes Skolevæsen. Ministeriet maatte ubetinget fastholde, at den sidst angivne Fordring ikke blot i enhver Henseende er bedst stemmende med Grundprincippet for Tjenestealderberegningen: at det er fast Ansættelse og kun den, der giver Tjenestealder, men tillige er i nøje Overensstemmelse med, hvad Hensynet til en velbegrunderet Ordning af dette Forhold tilsiger, idet det efter Ministeriets Skøn ikke kan kaldes vel begrundet, at en Række løse og kortvarige Konstitutioner og Timelæreransættelser i forskellige Byer Landet rundt skal kunne medtages ved den heromhandlede Beregning. For derfor at fjerne enhver Tvivl har man her optaget den samme Redaktion, som af Lovgivningsmagten er fastslaaet for Færøerne, i hvilken Henseende man skal henlede Opmærksomheden paa, at der i det paagældende Sted i Motiverne til Færøloven udtrykkeligt er gjort opmærksom paa, at det var Hensigten, at der for Færøerne skulde gælde samme Regler som for den øvrige Del af Kongeriget, og at Ændringen kun havde til Hensigt yderligere at præcisere, hvad det efter Ministeriets Opfattelse har været Hensigten herom at udtale i Skoleloven af 24. Marts 1899.

Til § 7 (Ændringer i Lovens § 27).

Skolelovens Bestemmelser om Skolefondens Bidrag til Udredelse af Vikarløn har paa enkelté Punkter været Genstand for Tvivl, hvad navnlig gælder dels Spørgsmaalet om, hvorvidt andre end fast ansatte Lærere og Lærerinder kunne nyde godt af de paagældende Bestemmelser, dels Fortolkningen af Udtrykket „anden den vedkommende utilregnelig Aarsag“, dels endelig Beregningen af det Tidsrum, for hvilket Bidrag kan forlanges. Hvad det første Spørgsmaal angaar, finder Ministeriet ingen Grund til at gaa videre end til fast ansatte Lærere og Lærerinder, hvorved altsaa blandt andre Timelærere, Vakance- og Vikarlærere, Pøgelærerinder, Vinterlærere og Biskolelærere (§ 14) ere udelukkede, hvad formentlig ogsaa har været den oprindelige Tanke med Forslaget, der, som det vil erindres, blev indsat under Forslagets Behandling i Landstinget i Rigsdagssamlingen 1897—98. Angaaende Fortolkningen af Udtrykket „utilregnelig Aarsag“ skal det indrømmes, at dette Begreb har ret vage Grænser; nogen nærmere Forklaring egner sig dog